

Fortrykket viser, at jeg netop har sagt, at jeg vilde ikke se paa det som *ensidig* Beskyttelsesmand, og det mener jeg er rigtigt. Jeg opgiver ikke min Opfattelse som Beskyttelsesmand, men jeg vilde anse det for uforsvarligt, om jeg i Fællesudvalget ene og alene handlede ud fra en Beskyttelsesmands Standpunkt.

Det ærede 7ende Medlem for 1ste Kreds (Brandes) glædede ikke alene mig, men vistnok hele Tinget med nogle fornøjelige og aandrige Bemærkninger, som det er hans Skik og Brug. Jeg læste forleden Dag i et Blad, at det ærede Medlem nu hørte til de mest læste Forfattere. Han hører sikkert ogsaa snart til Tingets mest hørte og gerne hørte Talere. Jeg er altid glad ved at høre ham, og selv om det kunde synes, som om der nu og da er lidt personligt i hans Udtalelser, generer det mig ikke; jeg kan nyde det, jeg kan glæde mig over det. Men jeg synes, at det ærede Medlem forleden Dag gjorde sig skyldig i, hvad skal jeg sige, en *licentia poetica*, og det hører naturligvis til; for at faa det hele til at passe, for at faa det hele til at se ud efter noget, maa man lempe lidt paa det. Det ærede Medlem sagde, at jeg skulde have udtalt, at de industridrivende, som vilde slaa af paa deres Krav, som vilde være fornuftige og altsaa ikke stille de store Fordringer, dem tilsikrede jeg, dem garanterede jeg, at de skulde faa deres Krav opfyldte, og i Fortsættelse deraf raadede han dem til, at de skulde blot forfølge mig, hænge i, tage mig alle Steder, saa gik det nok. Men jeg har slet ikke sagt noget saadant. Jeg har sagt, at for deres Vedkommende vilde jeg gøre, hvad der stod i min Magt, for at rimelige og retfærdige Krav blev opfyldte. Det kan jo naturligvis heller ikke undgaas, naar man er Taler som det ærede Medlem, at ens Udtalelser sommetider faa et noget paradoksalt Udseende eller give et saadant Indtryk. Ærede Medlemmer hørte jo, at jeg forleden Dag blev reduceret ganske in absurdum; han fremdrog da, at min Optræden som Ordfører, min Berettigelse til at være det stod paa yderst svage Fødder. Det var egentlig kun faute de mieux, at man havde taget mig. Jeg skal slet ikke udtale mig om Situationen, der førte til mit Valg. Jeg har jo allerede gjort opmærksom paa, at jeg dog repræsenterer to Flertal, af hvilke det ærede Medlem er Medlem af det ene. Men paa den anden Side sætter han min Indflydelse med Hensyn til Toldlovens Skæbne i den Grad højt op, at der, rent ud sagt, rent

bogstaveligt, ikke var andre end mig, der fik Indflydelse derpaa, og ogsaa derfor skulde ærede Medborgere blot søge mig, saa fik de deres Ønsker opfyldte, naar det lykkedes dem at stemme mig derfor. Jeg ved, at et Blad, som vel ikke staar det ærede Medlem fjernet, har hævdet en lignende Opfattelse. Ligesom det ærede Medlem begynder man med at sige, at der er for Fremtiden kun 3 Mænd, der faa noget at sige med Hensyn til Toldloven, men da det saa passer bedst, borteskamoterer man ogsaa disse to, af hvilke den højtærede Finansminister er den ene og Folketingets Ordfører den anden, og tilbage bliver jeg ulykkelige Mand, som ogsaa der er den eneste. Men saaledes gaar det ikke. Jeg skal ikke, naar det morer det ærede Medlem at fremstille Sagen saadan, sige videre dertil, thi han gør det paa en saa fornøjelig og morsom Maade, men det er Synd overfor det ærede Medlems Medborgere, thi de faa jo den Tro, at det kunde være sandt. Naar en Avis siger det og man derefter læser i alle Blade, at et saa hørt Medlem som det ærede Medlem har sagt det, begynder maa-ske en og anden naiv Medborger at tro, at det forholder sig saaledes. Naa, at det gik lidt ud over mig, at jeg fik lidt for mange Besøg, det skal jeg ikke beklage mig over, men det er Synd for de paa-gældende, at de tro, at det er ad den Vej, de kunne faa deres Ønsker med Hensyn til Toldloven opfyldte. Men ganske fornøjeligt ender det ærede Medlem saa med at bebrejde mig, at jeg har faaet mine Meningsfæller til at stemme for de Forslag, der ere stillede af Mindretallet under Nr. 4. Han siger, at jeg vil senere abandonnere dem — eller det antydes dog, at jeg vil abandonnere dem, men for Resten er det lidt urimeligt, naar det ved Siden deraf er blevet karakteriseret som den højeste Grad af Forvirring, at vi nu staa med alt dette. Jeg har sagt, hvorfor jeg har gjort dette, hvorfor jeg har anbefalet mine Meningsfæller: at stemme for disse Ændringsforslag, nemlig for at de i Fællesudvalget kunne faa en grundigere og bedre Undersøgelse, end de hidtil have været Genstand for, og saa har jeg den store Glæde, at det ærede Medlem nu forleden Dag erklærede, at nu agter han at stemme for dette Lovforslags endelige Vedtagelse. Han kan naturligvis ikke tiltræde det; ligesom jeg havde mine Reservationer at tage ved mange af Ændringerne under Nr. 4, har han det samme, men han vil stemme for Forslaget. Og hvorfor? For at det hele